

Sygn. akt I C 468/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 grudnia 2015 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: **SSR Piotr Połczyński**

Protokolant: (...)

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 7 grudnia 2015 r. sprawy

z powództwa (...) (...) w G.

przeciwko **D. J.**

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego D. J. na rzecz powoda(...) (...) w G. kwotę 61.516,39 zł (sześćdziesiąt jeden tysięcy pięćset szesnaście złotych 39/100) wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego (...) za okres od dnia 5 czerwca 2014 r. do dnia zapłaty;
2. umarza postępowanie w zakresie cofniętego powództwa;
3. zasądza od pozwanego D. J. na rzecz powoda (...) (...) w G. kwotę 4.414,10 zł (cztery tysiące czterysta czternaście złotych 10/100) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 468/15

UZASADNIENIE

Powód (...) (...) z siedzibą w G. wystąpił o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanego D. J. kwoty 62.567,79 zł z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej (...) od 30 kwietnia 2014 r. do dnia zapłaty. Na uzasadnienie swojego żądania powód podał, że w ramach swojej działalności, na podstawie umowy z dnia 22 maja 2012 r. udzielił pozwanemu pożyczki w kwocie 79.000,-zł, która miała być zwracana w miesięcznych ratach. Pozwany jednak nie regulował rat pożyczki w ustalonych przez strony terminach, wobec czego powód wypowiedział umowę pożyczki, co skutkowało wymagalnością całego roszczenia z dniem 21 lutego 2014 r.

W odpowiedzi na sprzeciw pozwanego, powód ograniczył powództwo, cofając w tym zakresie pozew wraz ze zrzeczeniem się roszczenia, i wniósł o zasądzenie na swoją rzecz kwoty 61.516,39 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego (...) za okres od dnia 5 czerwca 2014 r. do dnia zapłaty.

Pozwany nie kwestionował faktu zadłużenia, wskazując jednak, że jego wysokość jest inna niż dochodzona pozwem, albowiem część rat została przez niego spłacona. D. J. nie podał jednak, jaką dokładnie kwotę spłacił, ani ile miałoby wynosić jego zadłużenie względem powoda. Pozwany ponadto domagał się rozłożenia zasądzonej należności na raty na mocy art. 320 k.p.c., czemu jednak powód się sprzeciwił, wskazując wszakże, że rozumiejąc sytuację materialną pozwanego wyraża gotowość rozłożenia spłaty należności na raty po uzyskaniu tytułu wykonawczego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Na mocy umowy pożyczki (kredytu konsumenckiego) nr (...) z dnia 22 maja 2012 r. powód udzielił pozwanemu pożyczki w kwocie 79.000,-zł, na okres do dnia 5 maja 2017 r. Pożyczka ta została oprocentowana według zmiennej stopy procentowej, w wysokości nie przekraczającej czterokrotności stopy kredytu lombardowego (...). W takiej samej wysokości określona została stopa odsetek karnych należnych od zadłużenia przeterminowanego.

/ bezsporne; dowody potwierdzające: umowa pożyczki ((...)nr (...) – k. 37-39 akt sprawy; w zakresie wysokości zadłużenia przeterminowanego również, ponadto, §25 (...)i P. (...)– k. 41 v. oraz uchwała (...) powoda z dnia 7 sierpnia 2008 r. – k. 46 akt sprawy/

Pismem datowanym na 20 stycznia 2014 r., doręczonym pozwanemu w dniu 22 stycznia 2014 r., powód wypowiedział przedmiotową umowę, co skutkowało wymagalnością całego zadłużenia wraz z odsetkami.

/ bezsporne; dowody potwierdzające: wypowiedzenie – k. 44 akt sprawy; potwierdzenie odbioru – k. 45-45v. akt sprawy; §25 (...) i P. (...)– k. 41 v./

Na dzień 30 kwietnia 2014 r. zadłużenie pozwanego z tytułu tej umowy wynosiło łącznie 62.567,79 zł. Na kwotę tę składał się pozostały do spłaty kapitał pożyczki w wysokości 61.688,74 zł i odsetki w wysokości 879,05 zł. Przy uwzględnieniu wszystkich dokonanych przez pozwanego płatności, w tym ostatniej wpłaty – na kwotę 1.000,-zł ,w dniu 4 czerwca 2014 r. – zadłużenie to wyniosło 61.516,39 zł.

/dowód: rozliczenie wysokości zadłużenia – k. 69-70 akt sprawy; raport spłaty – k. 91 akt sprawy/

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Stan faktyczny sprawy, jedynie poza wysokością zadłużenia pozwanego, był w sprawie bezsporny i znajduje potwierdzenie w powołanych w poprzedzającej części niniejszego uzasadnienia dokumentach, które nie były przez pozwanego kwestionowane, a w zakresie wysokości zadłużenia nie zostały przez D. J. zakwestionowane skutecznie, przy czym nie budziły one wątpliwości Sądu.

Pozwany zaś, twierdząc, iż na skutek dokonanych przez niego wpłat na poczet umowy pożyczki, zadłużenie nie jest zgodne z kwotą dochodzoną przez powoda, winien był – zgodnie z art. 6 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c. – okoliczność tę udowodnić. D. J. jednak nie tylko nie wskazał, ile w jego ocenie zadłużenie to powinno wynosić, ale też nie złożył żadnych dowodów, które pozwoliłyby na przyjęcie zasadności prezentowanego przezeń w tym zakresie stanowiska.

Stosownie do art. 720 § 1 k.c., przez umowę pożyczki pieniężnej dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego pożyczkę określoną ilość pieniędzy, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy, przy czym – po myśli art. 481 § 1 k.c. – jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jak natomiast wynika z przepisów art. 481 § 2 k.c. w zw. z art. 359 § 2² i § 2¹ k.c., w razie oprocentowania wierzytelności według stopy wyższej niż ustawowa, wierzyciel może żądać odsetek według tej wyższej stopy, jednakże nie wyższych niż czterokrotność wysokości stopy kredytu lombardowego (...)

Podkreślenia ponadto wymaga, iż powód i pozwany ustalili w pkt 7 zawartej umowy, iż pożyczka oprocentowana jest według zmiennej stopy procentowej, nieprzekraczającej czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego (...) Na podstawie pkt 21 umowy oraz zgodnie z uchwałą zarządu powoda z dnia 7 sierpnia 2008 r., mając w tym zakresie na względzie również postanowienia §25 ust. 2 otrzymanego przez pozwanego Regulaminu, w takiej samej wysokości ustalona została roczna stopa oprocentowania zadłużenia przeterminowanego.

Dodatkowo, zgodnie z §28 Regulaminu, po upływie okresu wypowiedzenia umowy pozwany zobowiązany był do niezwłocznego zwrotu wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami. Skoro zaś oświadczenie powoda wypowiedzenie umowy pożyczki zostało pozwanemu doręczone w dniu 22 stycznia 2014 r. , to – mając na względzie treść §27 ust. 2 Regulaminu – po upływie 30 dni od wypowiedzenia D. J. powinien był spłacić na rzecz powoda całą nieuregulowaną kwotę pożyczki wraz z odsetkami. Ostatniej wpłaty na poczet tego zadłużenia pozwany dokonał w dniu 4 czerwca 2014 r., w kwocie 1.000,-zł. Skutkowało to obniżeniem pozostałych do spłaty tytułem powyższego należności do sumy 61.516,39 zł.

W tym stanie rzeczy, działając na podstawie art. 720 § 1 k.c. oraz art. 481 § 1 k.c., Sąd orzekł jak w punkcie I. wyroku.

Sąd nie znalazł przy tym podstaw pozwalających na uwzględnienie wniosku pozwanego o rozłożenie zasądanego świadczenia na raty w trybie art. 320 k.p.c. Brak było bowiem podstaw do przyjęcia, iż w okolicznościach niniejszej sprawy zachodzi szczególnie uzasadniony wypadek, o jakim mowa w tym unormowaniu. Co przy tym istotne, pozwany, choć deklarował chęć uregulowania należności, ostatniej wpłaty na poczet zadłużenia z tytułu umowy pożyczki dokonał w czerwcu 2014 r., a więc pomimo toczącego się przeciwko niemu postępowania sądowego nie przystąpił do regulowania zadłużenia. Niezależnie od powyższego podkreślenia wymaga deklaracja strony powodowej dotycząca możliwości restrukturyzacji zadłużenia po uzyskaniu tytułu wykonawczego.

W punkcie II. wyroku, z uwagi na częściowe cofnięcie przez powoda pozwu wraz ze zrzeczeniem się roszczenia – które obejmowało różnicę pomiędzy dochodzoną pierwotnie kwotą 62.567,79 zł z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej (...) od 30 kwietnia 2014 r. do dnia zapłaty a dochodzoną ostatecznie i zasądaną w niniejszym postępowaniu 61.516,39 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego (...) za okres od dnia 5 czerwca 2014 r. do dnia zapłaty – działając w oparciu o treść art. 355 § 1 k.p.c., przy uwzględnieniu art. 203 § 1 k.p.c. in fine Sąd postępowanie w tej części umorzył.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Na koszty te składa się opłata sądowa od pozwu w kwocie 783,-zł, opłata za czynności radcy prawnego w kwocie 3.600,-zł, ustalonej stosownie do treści § 6 pkt 6 rozporządzenia (...)z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez (...)kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r., poz. 490 ze zm.), opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17,-zł oraz opłata manipulacyjna w kwocie 14,10 zł.

G., dnia 28 grudnia 2015 r.

(...)

Zarządzenia:

1. (...)

2. (...)

3. (...)

4. (...)

G., (...)

(...)